

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσει διατμ. 50,
Αμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριαιδοῦ ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 12 Ἰουνίου 1937

Ἔτος 68ον.—Ἀριθ. 28

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΑLEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Καὶ καλὰ, πῶς δὲν γίνατε χί-
λια κομμάτια πέφτοντας ἐπάνω στὸν
Ἄρη;
— Εἶχαμε τύχη ὡς τὸ τέλος...
πέσαμε στὴ θάλασσα. Μπλοὺμ! Μοῦ
φαίνεται πῶς φθάσαμε ὡς τὸν πάτο,
μὰ ἡ βολίδα μας δὲν ἀργήσε νὰ ξα-
νανεβῆ πάλι στὴν ἐπιφάνεια καὶ ὕ-
στερα ἀπὸ μερικὰς ὥρας ἔπεσε ἔξω
σὲ μιὰ ἀμμουδερὴ ἀκρογιαλιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν ἐνὸς ἀγνωστοῦ
πολιτισμοῦ

Στὸν Βαρνάβα δὲν ἔκανε ἐξαιρετι-
κὴ ἐντύπωση ἡ ἀφήγηση τῆς μίς
Καίτης. Τὸ κάτω κάτω μιὰ καὶ ἡ πε-
ριπέτεια αὐτῆ τελείως καλὰ τί τὸν
ἐνδιέφεραν οἱ λεπτομέρειες καὶ αὐτὴ,
ἡ Ἑγγλεζοπούλα δὲν εἶχε δὲ ἰδίᾳ
καὶ περισσότερα πράγματα ἀπ' αὐτοῦς.

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπε-
ναντίας ἔμειναν ἐκθαμβοὶ μπροστὰ
στὴν ἀσύλληπτη τύχη ποῦ εἶχαν ὁ
καθηγητῆς καὶ ἡ κόρη του, καὶ ἐθαύ-
μαζαν κίθλας τὸ θάρρος τῆς νέας.
Ὡστόσο ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς ἦταν ἀ-
νακατεμμένος μ' ἓνα ἄλλο αἰσθημα,
μ' ἄκαινο ποῦ νοιώθει πάντοτε κα-
νείς στὰν βρισκεται μπροστὰ σὲ μιὰ
ζωντανὴ ὁμορφιά.

Στὸν Ἀνδρέα ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα
θύμιζε τὴν Ἀντουανέττα, δὲν τὴν
αὐλογοῦσαν ἕως τώρα πιά μὲ τὴν
ἀβάσταχτη ἐκείνη θλίψη ποῦ ἐνοιω-
θε σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ
καὶ ποῦ τὸν εἶχε κάνει νὰ χάσῃ ὅλο
τὸ θάρρος καὶ τὴ διάθεσή του. Γιατὶ
ἡ μίς Καίτη ἔμοιαζε σὰν ν' ἀκτινο-
βολοῦσε γύρω της χαρὰ καὶ αὐτοπε-
ποίθηση καὶ αὐτὸ ἔκανε τὴν καρδιά
τοῦ Ἀνδρέα νὰ γεμίσῃ μὲ ἐλπίδα.

Βλέποντας τὸ γαλήνιο καὶ πρό-
σχαρο πρόσωπό της εἶχε τὴ σεβασί-
τητα πῶς θὰ ξανάδλεπε πάλι τὴν
Ἀντουανέττα σύντομα.
Ὁ Ἑρρίκος αἰσθανόταν ὅτι καὶ
ὁ φίλος του σχεδόν, μὰ οἱ δικές του
ἐντυπώσεις ἐκδηλώνονταν μὲ τρόπο

ὅτι δὲν τὴν εἶχαν ἀκούσει καθόλου.
Ὡστόσο γρήγορα ξαναγύρισαν στὴν
πραγματικότητα. Ἡ Καίτη ἐξακο-
λουθοῦσε:
— Πάει περισσότερο ἀπὸ ἓνας
χρόνος ποῦ εἶμαστε ἐδῶ καὶ ἔχω με-
γάλη νοσταλγία γιὰ τὴ Γῆ μας. Τί
λέτε, στὰν θὰ φύγετε δὲν θὰ μπορέ-
σετε νὰ μᾶς πάρετε μαζί σας;
— Καὶ βέβαια, οὔτε λόγος, ἔκανε
ὁ Ἑρρίκος πρῶτοῦ νὰ τελειώσῃ ἡ
νέα τὴ φράση της.

Ἡ Καίτη εἶδεις μὲ τὸ χεῖρ της ἓνα προῖοντο ζῶο
(Σελ. 246, στ. β')

λιγώτερο θετικόν. Δὲν σκεπτόταν τί-
ποτε τὸ συγκεκριμένον οὔτε κανένα
ἄριστόν προῖοντο. Καίταζε τὴ μίς
Μπάτλερ καὶ ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτοῦ του
γεμάτον ἐμπιστοσύνη καὶ θάρρος,
καὶ οὐράνια γαλήνη.

Τόση ἦταν ἡ προσήλωση τῶν δύο
νέων ποῦ οἱ τελευταῖες λέξεις τῆς μίς
Καίτης δὲν βρῆκαν καμμιά ἀπάντη-
ση. Καὶ ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἑρρίκος
ἐξακολούθησαν, καὶ στὰν τελείωσε
ἀκόμη νὰ τὴν κοιτᾶζον μὲ τὴν ἴδια
προσοχὴ ὅπως καὶ στὰν μίλοσε. Βλέ-
ποντάς τους μάλιστα κανείς θὰ εἶλεγε

Κι' ὅμως, ἀν καθόταν νὰ τὸ καλο-
σκεπθῆ, δὲν εἶχε καὶ τόση πεποίθηση
σ' αὐτὸ ποῦ εἶλεγε. Ἡ βολίδα εἶχε
κατασκευασθῆ γιὰ νὰ πάρῃ τρεῖς ἐ-
πιβάτες· πῶς θὰ τὰ κατάφερναν μὲ
πέντε; Καὶ ἀν δὲν ἦταν δυνατόν, αὐ-
τό, ποῖος ἀπ' ὄλους θὰ θυσιαζόταν;
Μὰ γιὰ τὴν ὥρα ὁ Ἑρρίκος δὲν
εἶχε καμμιά διάθεση νὰ ἐμβαθύνῃ
σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ἐνοιῶθε με-
γάλη ἀνυπομονησία νὰ γνωρίσῃ τὸν
Ἄρη καὶ τοὺς κατοίκους του.
Στὶς ἐρωτήσεις ποῦ ἔκανε στὸν
καθηγητὴ καὶ στὴν κόρη του γιὰ

τους καταίκοις και για τον πολιτισμό του Άρη, αυτοί του άπαντος σαν πάντα άβριστα και επαιρναν ένα περιεργό ύφος.

Στο τέλος ή Καίτη πρότεινε στους δύο φίλους να τους οδηγήση στο μέρος που το όνομάζε: «Ή βίλλα μας της μοναξιάς»...

— Δεν είναι μακριά, πρόσθεσε, καμιά εικοσαριά χιλιόμετρα μονάχα, και με την μικρή αυτήν έκδρομη θά μπορούσατε να ιδήτε πολλά πράγματα, όλα δηλαδή σχεδόν όλα σάς χρειάζονται για να γνωρίσετε τον πολιτισμό του Άρη.

Σ' αυτή τη λέξη ο Άνδρέας τινάχτηκε:

— Τόν πο-λι-τι-σμός!

Ο Βαρνάβας όμως δεν ένθουσίαστηκε καθόλου με την πρόταση.

— Είκοσι χιλιόμετρα, είπε, είναι πάνω από τέσσερες ώρες δρόμος για τόν πηγαμό και τόσες για τόν γυρισμό. Δεν μου φαίνεται φρόνιμο να περπατάη κανείς τη νύχτα μέσα σ' ένα τόπο που δεν τόν ξέρη καθόλου.

— Δεν έχομε κανένα φόδο να πάθοιμε τίποτε άλλο παρά μόνο να πεθάνουμε από τώ κρύο, είπ' ο Άνδρέας.

— Μά έχω σάς προσκαλώ να περάσετε τη νύχτα στο σπίτι μας. Ο άνάφω φωτιά και θά είμαστε πολύ βολικά. Άλλωστε, δεν θά μάς χρειαστούν τέσσερες ώρες για να πάμε. Έδώ μπορεί να περπατήση κανείς πολύ περισσότερο άπ' ό,τι στη γή και να μην κουραστή καθόλου.

μαχαίρι του για να τώ ελευθερώση. Μόλις τ' άγγιξε τώ μαχαίρι συστρέφονταν σαν σκουλίκια και έτταζαν ένα κόκκινο ύφρο, που έμοιαζε με αίμα, ή μάλλον με κόκκινο κρασί.

— Δεν έχει κακή γεύση, είπε ή Καίτη. Μπορείτε να τώ δοκιμάσετε άν σάς κάνει διάθεση. Ο χυμός αυτών των χόρτων είναι όχι μόνο δροισιτικώτατος, αλλά είναι κιόλας ένα ποτό δυναμωτικό και τονωτικώτατο.

— Για τήν ώρα δεν αισθάνομαι καμιά δρεξη να τώ δοκιμάσω, είπε ο Άνδρέας. Όταν όμως γυρίσουμε πίσω στη Γή, πρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο, προτείνω να πάροιμε μαζί μας καμιά χιλιάδα βαρέλια από αυτό τώ ύφρο και να κάνοιμε την τύχη μας πουλώντας τώ ποτό αυτό με τώ όνομα: «Τονωτικόον ελιξήριο του Άρη».

Όστώσω ή ανάγκη να σταματούν κάθε τόσο και να κόβουν τώ χόρτα που μπλέκονταν στα πόδια τους, τους χασιμορευόσε πολύ. Ο μόνος τρόπος για να μην έμποδίζονταν στο περπάτημα ήταν να βαδίζονταν πολύ γρήγορα γιατί μόνον έτσι τα χόρτα δεν πρόφταναν να υπερδευτούν γύρω τους.

— Κοιτάζτε, φώναξε έξαφνα ή Καίτη, ένα «εξάτροχο».

Κι' έδειξε με τώ χέρι της ένα περιεργό ζωο, που ή εμφάνισή του και τώ περπάτημά του έκαναν κωμικώτατη έντύπωση στους κατοίκους της Γής.

Πραγματικά τώ ζωο αυτό έμοιαζε με λεωφορείο εξάτροχο. Τώ μακρύ του σώμα, που τώ σχήμα του ήταν σχεδόν έντελώς κυλινδρικό, στηριζόταν επάνω σε έξη πόδια, από δυο σε κάθε άκρη και άλλα δυο στη μέση.

Με την πρώτη ματιά δεν μπορούσε να ξεχωρίση κανείς κεφάλι, στο παράξενο αυτό ζωο του Άρη. Όταν τώ παρατηρούσε όμως καλύτερα θά έβλεπε πως είχε δυο κεφάλια, με δυο μάτια σε κάθε ένα.

Χωρίς αυτό τώ ίδιο να τρέχη έζαιρειτικά γρήγορα, τώ πόδια του κουνιόνταν με ασύλληπτη γρηγοράδα, τόσο που δεν πρόφτανε κανείς σχεδόν να τώ ιδή και τού φαίνονταν σαν έλικες άσραπλάνου σε κίνηση. Και τίκ, τίκ, τίκ, τίκ, έκαναν στο χώμα ένα έλαφρό κρέτο με ζωηρό και ταχύτατο ρυθμό.

Αυτή την κίνηση όμως την έκαναν μόνο τώ τέσσερα άκρινά πόδια: άπεναντίας τώ δυο μεσιανά κρέμονταν από την κοιλιά σαν παράλυτα. Έμοιαζαν σαν πλωτήρες ή μάλλον σαν βαρίδια προωρισμένα να κρατούν την ίσορροπία.

— Όταν όμως θά στέκονται τοβτα τώ ζωο τώ χόρτα θά τώ σκεπάζουν ως

επάνω, παρατήρησε ο Άνδρέας.

— Βεβαιότατα. Μά αυτό τους άρέσει υπερβολικά. Νά, ιδήτε ένα! Έκει, πρὸς τ' άριστερά σας... να εκεί που είναι αυτά τώ μπλεγμένα χόρτα, από κάτω βρίσκεται κρυμμένο ένα εξάτροχο. Τους άρέσει πολύ να χώνονται έτσι κάτω από τώ γρασίδι. Πρῶτα άπ' όλα τους βαστάει ζέστη και ύστερα, όταν ξυπνήσουν για τώ ελευθερωθούν από τώ χόρτα που τώ έχουν περικυκλώσει τώ τρώει, κόβοντάς τα είτε με τώ δόντια τους, είτε με τώ μεσιανά τους πόδια. Μ' αυτά τώ χόρτα τρέφονται.

Από την κορυφή τού λόφου, όπου δεν άργησαν να φθάσουν οι οδοιπόροι, αντίκρυσαν άπλωμένο κάτω από τώ πόδια τους ένα θαυμάσιο πανόραμα: μια άπέραντη πεδιάδα που δεν την έκοβε ούτε ύψωμα κανένα ούτε θάλασσα, παρά άπλωνόταν ως εκεί που την έκοβε ο όρίζων.

Ήταν οι ώρες που οι άκτινες τού ήλιου άρχίζουν να λοξεύουν και κάνουν τώ κάθε τι να διαγράφεται με θαυμαστή καθαρότητα.

Οι πέντε σύντροφοι έστάθην άμύλητοι μπροστά στο επιδλητικό θέαμα που παρουσιαζόταν μπροστά στα μάτια τους.

Κάτω από τώ πόδια τους έδλεπαν τώ μεγαλειώδη έρείπια μιας παμμέγιστης πολιτείας, που θά την είχε έρειπίσει μια φορικαλέα καταστροφή: ένας σεισμός ή, ένας κατακλυσμός.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

Νά, τέλος πάντων κ' ή κυνέλη. Νά κ' οι κρηθρες με τώ μέλι. Άκούω τριγύρω μου βουητό... Μά έβρω έχω να φυλαχτώ.

Σάν κλυβάκι έχει τώ σχήμα. Κ' οι μέλισσες—γαλάξιο κήμα—Παίχουνε γύρω άπ' τώ σανίδι Της Έργασίας τώ παιγνίδι.

Στής μάννας τους την προσταγή Γυρίζει ή κάθε μιά γοργή. Έπιμονή και προκοπή, Τιμία δουλειά και χαροπή.

Λες πως χαίρεται, πως χορεύει; Έκείνη, άνθόσκονη δουλεύει, Και βγαίνει ή άχνη ή εύωδρη Μέλι ξανθό, ίερό κερί.

Στημί καμιά δεν άλαφρώνει, Κ' ή μάννα τηνε कामασώνει. Για εξήγησέ μου: πως τώ ξέρει Τώ που να πάη; τώ τί να φέρη;

Τέτοια δουλειά τηνε ζηλεύει. Κι' έχω, μ' άρέσει να δουλεύει, Νά χείζω και να κατοικώ Τώ μέλι τώ πνευματικό.

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Άγαπητοί μου,

ΤΗΝ άλλη φορά που μιλούσαμε για τόν Άρη, σάς είπα στο τέλος, πως ποτέ άνθρωπος δεν θά κατορθώση να φύγη ζωντανός άπ' αυτόν τόν κόσμο και να βρεθ ή σ' άλλον. Μερικοί πιστεύουν πως μόνο Άια παθάνη κανένας, ή ψυχή του άνεβαίνει στα άστρα. Ούτε να τώ άρνηθόιμε μπορούμε αυτό, ούτε να τώ βεβαιώσοιμε. Που πηγαίνει ή ψυχή μετά θάνατον, που βρίσκεται ο Παράδεισος των καλών κι' ή Κόλαση των κακών, είναι από τώ μυστήρια που θά μείνουν άνεξιχνίαστα για πάντα. Μά πως δεν μπορεί κανθ να θά μωπήση ποτέ ζωντανός άνθρωπος, με ψυχή και με σώμα, να πετάξη από τή Γή στη Σελήνη, στον Άρη ή στην Άφροδίτη, γι' αυτό μπορούμε να είμαστε βέβαιοι. Είναι ή μόνη από τις «έπιστημονικές προφητείες» τού Βέρν που δεν άλλοθιέψη στον αίωνα.

Γιατί από τή Γή ως τώ δορυφόρο της και τούς άλλους πλανήτες, τούς «εξεδέρφοις» της, μεσολαβεί τώ κενό όπου δεν μπορεί να ζήση ούτε κουνούπι. Κι' ή άπόσπιαση ως εκεί που τελειώνει αυτό τώ κενό και μπορεί ναρχίξη μιά άλλη άτμοσφαιρα άναπνεύσιμη — κι' αυτό ζήτημα — είναι τόσο μεγάλη—δεκάδες κι' εκατοντάδες εκατομμυρίων χιλιόμετρα!—ώστε είναι αδύνατο να κατασκευασθ ή μηχανήμα που να παράγη και ναποθηκεύ η αρκετά οξυγόνο για ένα υπεργήινο ταξίδι. Οι «βολίδες» αυτές, που έσπασφονίζονται τάχα με τόση δύναμη, ώστε από την έλεη της Γής να φτάνουν στην έλεη της Σελήνης ή τού Άρη σε λίγες ώρες, κατασκευάζονται μόνο με τη θεωρία και τη φαντασία των διδακτικών μυθιστοριογράφων, που έπινοούν ένα διασκεδαστικό μύθο για να διδάξουν λίγη Άστρονομία και Οδρανία Μηχανική. Στην πραγματικότητα είναι κάτι αδύνατο. Υπάρχει άπέραντη διαφορά από μιά «βολίδα» για υπεργήινο ταξίδι ως ένα υποβρύχιο ή ένα άεροπλάνο. Κι' επειδή άλήθεψαν αυτές οι προφητείες τού Βέρν, δεν είναι λογικό να συμπεράνη κανείς θάλλοθιέψη ποτέ κι' ή άλλη. Όσα χρόνια, όσα αιώνες κι' άν περάσουν, όσες «προόδους» κι' άν κάμη ή Έπιστήμη, οι δυσκολίες θά είναι τώ ίδιο άνυπέρβλητες.

Έ, δεν πρέπει ναμωστε και τόσο άπαρηγόρητοι γι' αυτό! . . . Μοσ φαί-

νεται πως οι άλλοι κόσμοι δεν είναι τέτοιοι που ναξίζου τον κόπο να τους έπισκέψου οί κάτοικοι της Γής. Άπλοούτατα, γιατί δεν βρίσκονται σ' αυτός λογικά όντα, κι' ίως όττε Άλογα. Υπήρχε κάποτε μιά τέτοια ιδέα, που έξαναθε την ανθρωπινή φαντασία και την έκανε να πλάττη όνειρα μεγάλα, αλλά ή Έπιστήμη την έρριξε. Κι' άποδειχθηκαν φανταστικά όλα εκείνα που έλεγαν κι' έπίστευαν τώ τελευταία χρόνια, πως ο Άρης π. χ. έχει κατοίκους άρκετά έμοιους με τόν άνθρωπο—τους περίφημους Άρείους — που μάς στέλνουν μήλιστα και μηνύματα με τόν . . . Άσύρματό τους. Τιποτ' άπ' αυτά, παιδιά μου. Κι' οι «ειώρυγες» άκόμα τού Άρη, που ένόμιζαν πως τις έβλεπαν και τις θεωρούσαν τεχνητά έργα, ανθρώπινα, άποδειχθηκαν . . . οπτική άπάτη. Τώ ίδιο κι' ή «κόκκινη βλάστηση», που έλεγαν μιά φορά πως σ' αυτήν χρωστώ τώ χρώμα του ο Άρης, και τόσα άλλα . . . παραμύθια. Είναι βέβαιο σήμερα — τώ είπαμε και την Άλλη φορά — πως ο «εξάδερφος» της Γής είναι άκατοίκητος, γιατί άραιοή του άτμόσφαιρα δεν μπορούν να ζήσουν παρά τώ πολύ-πολύ καλύτερα φυτά. Έτσι είναι κι' οι λοι-

ποι πλανήτες, «οί άλλοι κόσμοι», άλλοι γιατί έξαντλήθηκαν όπως ο Άρης, άλλοι γιατί δεν έγιναν άκόμα, όπως ο Άιας κι' ο Κρόνος. Οί πρώτοι μπορεί να είχαν μιά φορά ζωή: οι δεύτεροι μπορεί ναχουν στο μέλλον. Άλλά σήμερα δεν έχει κανένας. Τί θά κάναμε λοιπόν, τί θά βλέπαμε, τί θά μαθαίναμε άν πετούσαμε ως εκεί—πάνω; Δεν είναι καλύτερα να καθόμαστε στη Γή μας, και να κοιτάζοιμε από μακριά, τις ώρατες νύχτες, τώ θαύμα τού «άστερόεντος ούρανογ»: Όσο βλέποιμε, με τώ μάτια μας ή με τώ τηλεσκόπια, κρέπει να μάς φτάγη. Τήν ήμέρα ο χρυσός Ήλιος — τώ φως μας, ή ζέστα μάς, ή ζωή μας — και τή νύχτα, τώ άργυρό Φεγγάρι, ο διαμαντένιος Άδγερινός, οι άλλοι πλανήτες με τώ πλήθος των άστερισμών και τόν ποταμό τού Γαλαξία στη μέση. Νάνεδοιμε κάποτε ως τώ Φεγγάρι, να πατήσοιμε στην άκρη από κανένα του «κρατήρα» και, καμιά ώραία του νύχτα, να ιδόοιμε πάνω άπ' τώ κεφάλι μας ένα παλιό άστρο άργυροπράσινο, είκοσι φορές μεγαλύτερο και λαμπρότερο από τήν Πανσέληνο — τή Γή που άφήσαμε και φύγαμε — αυτό είναι «όνειρο θερινής νυκτός» . . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΖ.

Άφου έχαμε τώ καρτό, ο Γκρινιαός νοιάστηκε και για τήν Άσπρούλα. — Γιατί σκούζεις; τή ρώτησε. Χτύπησε, καίμενη; — Σκοτώθηκα! τού άποκριθήκε κλαίγοντας.

— Μην είσαι υπερβολική. Έγώ σε βλέπω πολύ ζωντανή . . . Μά γιατί δεν άνοιγες τώ φτερά σου, να πέσης πιο καλά; — Τάχασα, ούτε θυμήθηκα καν πως είχα και φτερά! κι' έπεσα σα μολύβι. Άχ, τώ πλευρά μου . . . Καθώς μιλούσαν έτσι, άκουσαν τήν κλειδαριά της πόρτας να τρίζη. — Μάς άνοίγουν! φώναξε ο Γκρινιαός με χαρά. Θά ήρθε τώ άφεντικό.

Πραγματικώς, ὁ νοικοκύρης πῆγε ἀνύποπτος νανοῖξή τὴν καινούργια ἀποθήκη γιὰ νὰ βάλῃ μέσα κάτι καλάθια. Ἀλλὰ μόλις ἀνοίξε ἡ πόρτα, ἕνας ὄγκος ζωντανὸς χώθηκε στὰ πόδια του καὶ τὸν ἔτριψε χάμω μπρούμυτα. Ἦταν ὁ Γκρινιάσης, ποῦ ἀπὸ τὴ βία του νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ φάῃ, πέρασε μὲ ὄρμη μὲς ἀπ' τὰ πόδια τοῦ ἀφεντικοῦ του!

— Ὡραίος τρόπος! ἔκαμε αὐτός. Μὰ γουφούνι δὲν εἶσαι! Κρίμα ποῦ πήρες καὶ βραβεῖο!.. Μπά, μπά; καὶ σὺ ἐδῶ μέσα; πρόσθεσε βλέποντας τὴν Ἀσπρούλα ζαρωμένη σὲ μιὰν ἄκρη. Ἔλα μου δῶ!

Τὴν ἄραξε μὲ θυμὸ, τῆς ἔδωσε μερικὲς γερεὲς στὴν πλάτη, καὶ τὴν πέταξε ἔξω φωνάζοντας:

— Οὐ, νὰ χαθῆς, παλιόκοττα! Παντοῦ τρυπώνεις!

Ἡ κακομοῖρα ἡ Ἀσπρούλα πῆγε κούτσα-κούτσα καὶ χώθηκε στὸ κοιτέσι.

«Τί τοῦ ἦρθε τοῦ κυρ-Μέντιου νὰ παίξουμε κρυφτό; συλλογιζόταν. Ἀσχημο παιχνίδι. Δὲν τὸ ξαναπαίζω, ὦ, μπά, μπά! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ πιάσῃ... τὸ ἀφεντικό!».

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— ὦ, μὰ δὲ βλέπετε τὸ σκαλὶ τουλάχιστο, ποῦ κρέμεται ἀκόμα;

— Αὐτὸ μπορεῖ νὰ κρεμόταν ἀπὸ πρῖν, γι' ἄλλο σκοπὸ.

— ὦ, θε μου!.. Δὲν μὲ πιστεύετε λοιπὸν; καὶ θὰ τὸν ἀφήσουμε τώρα νὰ φύγῃ;

— Μὴ βιάζεσαι, Μάρτε! Θέλεις νὰ τὴν πάθουμε πάλι; Γιὰ φαντάσου νὰναστατώσουμε τὸ ξενοδοχεῖο, τὴ φυλακὴ, τὴν πόλη, καὶ νὰ μὴν εἶναι τίποτα! Θὰ μᾶς σπάσουν στὸ ἔθλο!

— Καλὰ λοιπὸν! πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε.

— Ὁχι, δὲν θὰ πάμε νὰ κοιμηθοῦμε. Θὰ μείνουμε κοντὰ σου καὶ θὰ κοιτάμε μὲ προσοχὴ στὸ μέρος ποῦ μᾶς λὲς πὼς κρύφτηκε ὁ κλέφτης. Κι' ἂν εἶναι, θὰ τὸν ἰδοῦμε ἄμα κάνῃ νὰ βγῆ καὶ θὰ βεβαιωθοῦμε.

Μὲ τὴ γνώμη τοῦ Μοντανῆ συμφώνησαν κι' οἱ ἄλλοι δύο, κι' ἔμειναν μὲ τὸ Μάριο μπροστὰ στὸ παράθυρο—ἀπὸ μέσα, γιὰ νὰ μὴ φαίνονται—μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ σκοτεινὴ γωνιά.

Ἄξαφνα ὁ Δουμποδᾶνος φταρνίστηκε.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὄργη... τὴ μύτη σου! εἶπε ὁ Σαιζάνης. Τώρα σ' ἔπιασε τὸ φτάρνισμα;

— Καὶ τί φταίω ἐγώ; ἐτραύλισε ὁ Δουμποδᾶνος ἐξακολουθώντας νὰ φταρνίζεται ἀκατάσχετα. Ἡ ὄρασι τῆς νύχτας...

— Τραδήξου τουλάχιστο νὰ μὴν ἀκούγεσαι...

— Σούτ! σιωπὴ! ἔκαμε ἐπιτακτικὰ ὁ Μάριος.

Σώπασαν ὅλοι. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Δου-

μποδᾶνος ἔπαψε τὰ φταρνίσματα.

— Τί; εἶδες τίποτα; ρώτησε ὁ Μοντανῆς ποῦ ἀκόμα δὲν εἶχε πιστέψει.

— Ναί, εἶδα! φθόβισε ὁ Μάριος· περίμενε ἀκόμα λίγο· νά, βλέπε ἐκεῖ, ἐκεῖ!

Ὅλων τὰ μάτια καρφώθηκαν στὸ μέρος ποῦ τοὺς ἔδειχνε ὁ Μάριος.

«Εἶδε τὸν δραπετὴ νὰ σηκώνεται καὶ νὰ τὸ βάζῃ στὰ πόδια...»

— Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα! εἶπε ὁ Δουμποδᾶνος.

— Ἐγὼ ὅμως ἀκούω κάτι τί! εἶπε ὁ Σαιζάνης.

— Ἄμ' ἔταν σὰς λέω ἐγώ, ἔκαμε ὁ Μάριος.

— Πραγματικῶς, κάθε τόσο ἀκούγονταν ἔξω κρότοι, σὰ νὰ πεφταν χάμω πετρίτσες.

— Τί νὰ εἶναι; φθόβισε ὁ Δουμποδᾶνος.

— Ἀσβέστες, ξεφτίσματα τοῦ τοίχου, ποῦ ξεκολλᾶνε καὶ πέφτουν κα-

θὸς σκαρφαλώνει, ὁ φιλαράκος μας ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος.

— Ναί, ναί, αὐτὸ θὰ εἶναι!

— Μὰ τότε θὰ σκαρφαλώῃ νάνε-βῆ στὸν τοῖχο ποῦ φαίνεται μπροστὰ μας!

— Ἐννοεῖται!

— Καὶ σὲ λίγο θὰ τὸν ἰδοῦμε νὰ ξεπροβάλλῃ στὴ ράχη τοῦ τοίχου...

— Ἄν δὲν γκρεμισθῆ ἀπὸ μέσα... Μὰ μὴ μιλάτε!.. Βλέπετε μόνο καὶ σιωπὴ!

Ἡ συγκίνηση τῶν φίλων μας, τὴ στιγμή ἐκείνη, ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ὁ Σαιζάνης, ὁ Μοντανῆς κι' ὁ Δουμποδᾶνος, καθὼς στέκονταν κοντὰ, ἐνοιώσαν νὰ τοὺς περιβάλλῃ ἡ ἴδια ἀγκαλιά. Ὁ Μάριος τοὺς εἶχε ἀγκαλιάσει καὶ τοὺς τρεῖς μὲ τὸ δεξιὸν χέρι ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τοὺς ἔδειχνε ἕνα σημεῖο ἐκεῖ στὴ ράχη τοῦ τοίχου.

— Κοιτάτε! τοὺς εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ μόλις ἀκουγόταν.

Κι' οἱ ἄλλοι τρεῖς ἔβλεπαν τώρα τόσα καλά, ὅσο κι' ὁ Μάριος.

Στὴ ράχη τοῦ τοίχου διακρινόταν τὸ κεφάλι ἐνδὸς ἀνθρώπου ποῦ σκαρφάλωνε καὶ κρατιόταν μ' ὀλη τοῦ τῆς δύναμης. Λίγες στιγμὲς ἔμεινε ἀκίνητος—εἶχε ἀποκάμει, φαίνεται, καὶ λαχάνιαζε ἀπὸ τὴ μεγάλη προσπάθεια—καὶ τὸ κεφάλι του φαινόταν τώρα σὰ ἕνα μέρος, μὲ προεξοχὴ τοῦ τοίχου.

Μὰ ἦταν πραγματικῶς ἀνθρώπος; ἢ μήπως γελιούσαν τὰ μάτια τῶν φίλων μας;

Μόνο ὁ Μάριος δὲν εἶχε καμμιά ἀμφιβολία. Ναί, ἦταν ἀνθρώπος, καὶ χωρὶς ἄλλο κάποιος φυλακισμένος ποῦ ἤθελε νὰ δραπετετεύσῃ.

Ἄξαφνα ὁ Δουμποδᾶνος ἀνοίξε τὸ στόμα του. Κι' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει τί φωνάρα θὰ ἔβγαζε, ἂν ὁ Μοντανῆς δὲν ἐπρόφτανε νὰ τοῦ τὸ κλείσῃ μὲ τὴν παλάμη του. Ἔτσι καμμιά φωνὴ δὲν ἀντήχησε. Μὰ ὁ Δουμποδᾶνος διαμαρτυρήθηκε:

— Γιατί μὴ κλείς τὸ στόμα; γιατί δὲν μὰφίνεις νὰ φωνάξω.

— Σούτ! ἔκαμε ὁ Μοντανῆς. Κανείς μας δὲν πρέπει νὰ φωνάξῃ. Σὺ θὰ μείνεις ἐδῶ στὸ παράθυρο μὲ τὸ Μάριο, κι' ἐγὼ μὲ τὸ Σαιζάνη θὰ πάμε σιγά-σιγά καὶ θὰ ξυπνήσουμε τὸν ξενοδόχο καὶ τοὺς ὑπηρέτες. Ἐπειτα θὰ καταδοῦμε στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ θὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ κυνηγήσουμε τὸν φυλακισμένο, ἂν κάμῃ νὰ πηδῆσῃ ἀπὸ τὸν τοῖχο στὸ δρόμο. Τότε θὰ φωνάξετε καὶ σεις γιὰ νὰ καταλάβουμε πὼς ἐπήδησε; Ἀκοῦτε, Μάρτε καὶ Λεωνί-

δα; Ἐμεῖς θάμαστε κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ θὰ πεταχτοῦμε μόνο ἄμα ἀκούσουμε τίς φωνές σας.

— Σὺμφωνοί! εἶπεν ὁ Μάριος κι' ὁ Δουμποδᾶνος.

Τότε ὁ Μοντανῆς κι' ὁ Σαιζάνης ἔφυγαν κερπατώντας μὲ τίς μύτες τῶν ποδιῶν τους, κι' οἱ ἄλλοι δύο ἔμειναν στὸ παράθυρο νὰ παραφυλάξουν τὸν δραπετὴ.

Αὐτὸς περίμενε, φαίνεται, νὰνακτῆσῃ τίς δυνάμεις του, γιὰ νὰ κατεβῆ τὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μέτρα ποῦ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Κι' ἴσως, πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὸ ἐπικίνδuno αὐτὸ κατέβασμα, περίμενε ἀκόμα νὰ φέξῃ λίγο, γιὰ νὰ βλέπῃ ποῦ νὰ πατᾷ κι' ἀπὸ ποῦ νὰ κρατιέται.

Σὲ λίγο, μέσα στὸ ξενοδοχεῖο ἔγινε κάποιος θόρυβος. Πόρτες ἀνοίγοντο καὶ βήματα ἀντηχοῦσαν σιτοὺς διαδρόμους.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους ἔξυπνησε ἀπ' αὐτὸν τὸ θόρυβο καὶ, μὴν ξέροντας τί συμβαίνει, ἀνησύχησε κι' ἀνοίξε τὸ παράθυρο τῆς κἀμαρᾶς του.

Ὁ δραπετὴς, ἀκούγοντας τὸν κρότο τοῦ παραθύρου κοίταξε κατὰ τὸ ξενοδοχεῖο. Θὰ ὑποπτεῖτο ἴσως πὼς γι' αὐτὸν τὸ ἀνοίξαν. Ἀμέσως λοιπὸν κρεμάσθηκε μὲ τὰ χέρια στὸ ἔξω μέρος τοῦ τοίχου κι' ἄρχισε νὰ κουνᾷ τὰ πόδια του, νὰ βρῆ μέρος ποῦ νὰ ἐξέχῃ λιγάκι ὥστε νὰ πατήσῃ καὶ νὰ στηριχθῆ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔτριξαν δυνατὰ οἱ σῦρτες τῆς πόρτας τοῦ ξενοδοχείου. Ἄκουσε κι' αὐτὸ τὸ τρίξιμο ὁ δραπετὴς καὶ γόρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ὀπίσω γιὰ νὰ κοιτάξῃ χάμω. Φαίνεται πὼς εἶχε πάρει τὴ μεγάλη ἀπόφαση τῆς ἀπελπισίας...

Ἀμέσως ἄφησε τὰ χέρια του ποῦ κρατιόταν ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ πάφ! ἔπεσε κάτω σὰ σακκὶ γεμάτο πίτουρα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησαν δύο κραυγὲς δυνατές.

— Πιάστε τον!.. Πιάστε τον! Ὁ Μάριος κι' ὁ Δουμποδᾶνος εἶχαν φωνάξει, γιὰ νὰ δώσουν τὸ σύνθημα στὸ Σαιζάνη καὶ τὸ Μοντανῆ.

Τώρα λοιπὸν ἔπρεπε νὰνοῖξῃ ἡ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ νὰ κυνηγήσουν ὅλοι τὸν δραπετὴ.

Πραγματικῶς, ἔκαμαν νὰ τὴν ἀνοίξουν, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Ὅταν ἔβγαλαν τοὺς σῦρτες, αὐτὸ δὲν τὸ παρατήρησαν. Καὶ τὸ ἔβλεπαν τώρα...

Ἄμῃ τὸ κλειδί; ποῦ ἦταν τὸ κλειδί;

Κλειδί τίποτα! Τὸ εἶχε πάρει στὴν κἀμαρὰ τῆς ἡ γυναίκα τοῦ ξενοδόχου ἀπὸ τὸ φέδρο τῆς γιὰ τοὺς κλέφτες. Ἡ κλειδιά ποῦ ἔγινε στὸ ξενοδοχεῖο τὴν εἶχε φοβίσει πολύ.

Ὁ Μάριος κι' ὁ Λεωνίδας ἀποροῦσαν πὼς δὲν ἀνοίγε ἡ πόρτα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ δραπετὴς δὲν κουνιό-

ταν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ εἶχε πέσει, ὑπέθεσαν ἢ πὼς εἶχε σκοτωθεῖ ἢ πὼς εἶχε κτυπήσει ἀσχημα.

Ἐπιτέλους ὁ Δουμποδᾶνος ἔτριξε στὸ διάδρομο νὰκούσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τί γίνεται κάτω. Καὶ νά, ἀκούει τὸν κρότο τῆς πόρτας ποῦ τὴν ἐκλείδωναν καὶ τὴν ἀνοίγαν. Φωνάζει λοιπὸν τοῦ Μαρτίου:

— Ἀνοίξαν! τρέχα!

Ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν τ' ἀποκρίθηκε. Ὁ Δουμποδᾶνος τοῦ ξαναφώναξε: — Ἐ! δὲν ἀκούς; Ἀνοίξαν σοῦ λέω! Τρέχα!

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. 1. α. καὶ γ. β

Καὶ νὰ τὸς! τώρα πατᾷ τὸ πλακόστρωτο τῆς αὐλῆς... (Σελ. 240 στ. β')

Πώς θα περάσετε πιδ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε δούους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρτε μαζὶ σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ κάτε, —ἀλλὰ κι’ αὐτοῦ ποὺ θὰ μείνετε, —γὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι’ ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. *Αν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, 1929 ἕως 1936, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλεύθητε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον τοῦ 1936— καὶ κάμτε ἐγκύριον τὴν περιμήθειαν σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ρεῖται νὰ τίς γράψετε μὲ καλὸ μαθρο μολόδον) Βυζαντινὸν Δεῖτὸν (Ἐπιτελεῖται χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ κι’ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης ναί, προσπάθησε ν’ ἀξήγηθῇ λίγο ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν μου, ποὺ στὴν πόλιν σας εἶναι τόσο λίγοι) Μενεξεδένιο Δειλινὸ (ζημοσιεύω σήμερα τὴν εἰσφορά σου, ἀλλὰ στὸ γράμμα σου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο) Μίμην Γεωργίουπουλον, Πτολεμαίων κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ιουνίου θάπαντήσω στὰ ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεσφαί μέχρι τῆς 12 Ἀυγούστου

323. Λεξιγράφος
Τὸ πρῶτο μου εἶναι μιά νότα,
Τὸ δεύτερο ἀριθμητικὸ,
Καὶ μὲ τὰ δύο γίνεται πόλη
Στὸ κράτος τὸ ἑλληνικόν.

324. Στοιχειογράφος
Συμφαλῶν μ’ εὐκαλία,
Συμβολίζω τὴ φιλία
*Αν μοῦ κόψης τὸ κεφάλι,
Πόλη ἀρχαία θὰ προβάλλῃ.

325. Μεταγραμματισμὸς
*Ο νικητὴς μὲ παίρνει,
Περὶφρανα μὲ φέρνει;
Μ’ ἀλλάζει τὸ λαϊμό του;
Δὲν εἶναι γὰ καλὸ του?
Τὰ νῦστα του εὐθὺς χάνει
Καὶ τώρα θὰ πεθάνῃ.

326. Αἶνιγμα
Θὰ φωνάξω ἐάν φωνάξης,
*Αν μιλῆσης, θὰ μιλῆσω.
Μὰ κοντὰ σου ἐάν μὲ κλάξης,
Δὲν θὰ σε ἀκολουθήσω.

327. Πυραμῖς
* * * * *
* * * * *
* * * * *

*Οριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρῶν: σύμφωνον, σύνδεσμος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μεγάλη αἰματικὴ πρωτεύουσα, πόλις τῆς Ἀσιακῆς. Οἱ στύβοι καθέτως πόλις νῆσου.

328. *Επιγραφή
Π Ο Σ Ω Ν
Ω Ρ Θ
Ν
Σ Ο Α
Η Ν Μ Ε Μ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

329-333. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι’ ἐνὸς ἄλλου, κέντετε τοῦ αὐτοῦ, μὲ σχηματισθῶν ἕναυ ἀναγραμματισμὸ ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

- Ρῶμος, εὐμβος, τόμος, *Αλις, φωνή
Ρῶμα-λίνα
334. *Ακροστιχίς
Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίον ἱατρῶν:
1, Θηρίων 2, Κύκλωψ 3, Πλανήτης
4, *Ωλεανός; 5, Υἱὸς τοῦ *Ισαάκ.
Κατάσκοπος 33
335. Φωνηεντολόπον
τχ-μ-σσε
Μεσοσητῆς *Απόλλων
336. Γρίφος

Τὸ βρεῖ π’ λέει βρεῖ
χίων π’ λέει χίος
Κίτρινη *Αράχνη

- ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. *Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 13
135. *Αρτεμισίον (*Αρτεμις, Ἴον).—
136. Παλάμη (πᾶ, λά, μί).—137. *Ασλα-
*Ασλλῶ.—138. Κοῖτος-οἶκος.
139. Υ Δ Ω Ρ (ΝσηΡΩΔ *Υπῆρξε...)
Δ Ε Μ Α (*ΑΜΕΙδαιος...)
Ω Μ Ο Σ (*ΟΜΩς...)
Ρ Α Σ Ο (δίκαιΟΣ *ΑΡιστείδης...)
140. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ (Ρῆσος, *Ιάννι-
ρα, στέφανος, Ττιτανός, Οἰνῶς, Μίμνε-
μος, Εἰμαρμένη, Νερέα, *Ηρῖννα).—141-
146. Διὰ τοῦ *ΕΑ: βέλος, *Ελλάς, ἔλος,
πέλιμα, μέλλον.—146. ΣΙΝΩΠΗ (Σιγῆ,
*Ιλαρός, Νηνεμία, *Ωφεῖδ, Πνεῦμα,
*Ηλίθιος).—147. Αἰνεῖτε Δεῖτὸν ἐν τοῖς
ἐπιτότοις (ἐν ἡ τε, αφ, τῶν ἐν τίς, ιψ
εἰς τίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ παχὺὰ δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα ὁρ. 1, 50. *Ο χωριστὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
δυνατά. *Η ἀρραβωνία εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΖ’—406]
*Ινδιάνα, ἔλα, δὲ, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ
μῆς ἀναγγαλιῆς τὸν ἐρχομό σου ἀπὸ τὰ
βᾶθι τῆς *Ινδιᾶς—τὸ χροῖμα σου τὸ μαρ-
τορεῖ.
Μισσοῦλ

[ΑΖ’—407]
Εξοκαλοῦσθ τὴν ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστι-
κῶν. Δ/σις: Μαιρίην Τσουδεροῦ, *Πω-
κοῦ 85 Βόλον, διὰ
Πειθῶ

[ΑΖ’—408]
Αγαπητὴ Σαρπηδόνα, γὰ τίς εὐχῆς
σου, πολλὰ πολλὰ εὐχαριστῶ.
(Καθυσταρημένη)
Ταιγγάνα

[ΑΖ’—409]
Στέλλα Βιολάντη, τὸ ἀγρόκτημά σου
μὲ εἰσρέλαινα ἀπ’ τίς περιγραφῆς σου.
Δεῖλα

[ΑΖ’—410]
Αμφοτριών, μὲ συγχωρῆς γὰ τίς κα-
τηγορίες ποὺ σοῦ ἀπέδωσα πρὸς τὴν
*Ανδαλοῦζα. *Ἦτο ἀσοφῆς ἡ ἀγγελία μου
καὶ γι’ αὐτὸ ζῆτῶ χίλιες συγγνώμης.
ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ’—411]
Βερόνικε, εὐχαριστῶ γὰ τὴν τιμῆ. Για-
τί ὁμοῦ; Τόσο βαρετὰ εἶναι τὰ γράμ-
ματά μου στὰ Διαπλασοῦλα; Δὲν μοῦ τὸ
ἔχει περ’ αὐτὸ ἄλλο. Δὲν λέγομαι Χρη-
στοφοῦτιδης (ἀιἀπλασις: Βαβαῖσιτάτα).
ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ’—412]
Μισσοῦλ, ἔτομα πρὸ πολλοῦ, *ἀρῆ-
σον; ἢ: Βογ, Μακ, Jack, Rumba,
Wisky, John γὰ παραπάνω δὲν ἔχω,
ἂν ἔσῳρης κανένα ὄμορφο, πῆς τ’ μου.
Δεῖλα

[ΑΖ’—413]
*Ησκιπὴ μου, πρὸς ἀπάντησίν σου, εὐ-
γενεσοῦτῆ Ἀόλυ.
Ολιμμένη Μελωδία

[ΑΖ’—414]
Δαπλασοῦλα, ἔλλαξα διόθθωναι: Κο-
ρίαν Χριστοφόρου Ζαφειράκη, (Διὰ Θ.
Μ.) Χίον. Νὰ περιμάνῃ τετραδιάκια σας;
Ολιμμένη Μελωδία

[ΑΖ’—415]
Μποῦμ, εὐχαριστῶς δέχομαι τὴν ἀλ-
ληλογραφία σου.
Ολιμμένη Μελωδία

[ΑΖ’—416]
Τ(ἐπαθεῖς Θ. Μ. καὶ σοῦ κόπηκε ἡ μ-
λιὰ; Comment trouves-tu que je
te trouve?...)
Σερπαντινα

[ΑΖ’—417]
Παρακαλῶ τὴν Θ. Μ. καὶ τὴν Εσθηθῆ
Νεράδα νὰ συγχωρῶσουν τὴν ἀργο-
πορία μου. Θὰ γράφω σάντομα.
Πικολίνο

[ΑΖ’—418]
Δαπλασοῦλα—εἰς, ἀλληλογραφῶ καὶ
ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Νὰ περιμᾶ-
νω; *Η Δ/σις μου ἔχει δημοσιουθεῖ.
Πικολίνο

[ΑΖ’—419]
*Ανοικτοκαρδοῖς, ἀφοῦ θέλετε νὰ δρᾶ-
στε μ’ ἀποκαλύψαι, προσπαθεῖτε
τοσάχιστα νὰ ἀποκλύψετε αὐστὰ. Δὲν
λέγομαι Παντελάκη.
Διηγογινα